

PALS I GANXOS

Josep Viñas.

Deixeu-me afegir una nova filagarsa del Dolor en el teixit de les fosques desesperances, amb el petit comentari que vull fer sobre la mort d'un artista catalá, fá pocs mesos, en la més lamentable (i censurable) indiferencia nostra.

En Josep Viñas, l'esquisit pianista baixá a la fossa, camí de la eternitat, després d'una llarga i penosa malaltia, sense el sentimental *adeu* de la colònia catalana; sense l'anyorivol reguer de fulles deixades per la ma del company o del deixeble, fulles ploroses caigudes en la testa erta, per la que passaren, quan l'alé vital l'animava, les harmonies de Lluís de Beethoven, Mozart, Wagner.... tota la pleiade de génis de la divina

forma, immortals en la immortal belleça.

Jo recordo del pobre amic, ausent per sempre, els dies de fresca joventut, els llurs éxits clamorosos en la Barcelona amada; en la França amiga; i, més tard, com un sol ponent, an aquí, en l'exil; en la terra sempre extranya per els qui, nats an aquella amorosa, com l'esclau de la balada de Heine, perteneixem a la tribu dels que moren d'amor fóra d'ella!

Mestre en Viñas de la Escola de Música, de la urb catalana per exelencia, tingué deixebles que adquiriren fama mundial, com la Barrientos.

Dominador segur del teclat, els llurs dits de ferro arrencaven, ja, suaument, la tendra melodia, ja la torrentada de notes clamoroses, que eren desconsol, que eren lluita, que eren sacrifici, que eren afany de les infinites promeses de la vida....

Me sembla veure'l encara, a sa arribada a Méjic, junt amb llur deixeble Coll, en el Orrin, derruit fa temps, en el primer concert d'entrada, i a benefici del Orfeoó Catalá-d'aqueixa entitat, sempre mancada d'auxilis-, i en quina festa, al igual que l'artista, triomfava Catalunya amb la presència oficial del ministre d'Intrucció pública, que ho era aquell gran home, que s'anomená Just Sierra.

La premsa d'aquí fou unanime en la critica: era un pianista eminent el nostre pianista.

Després, el silenci i l'oblit ho borrarren tot....

Miserablement, mesquines competencies volgueren fer-li el vuit; i no puguent criticar al professional, s'arrapá la enveja al patriota, i murmurava d'ell que no era bon catalá. (Aquí hi ha catedràtics de patriotisme que, palesament, demanen una excomunió.)